

„Hotel sem samo videti,“ je govoril hitro in jecljaje, „samo videti sem hotel, če bi bilo mogoče, da bi s tabo — da bi s tabo uvaževal praktične razmere. Morda se bo dačo napraviti. Nocoj te nisem vprašal o ljubezni, o vseh teh lepih rečeh; pozneje, Matilda, pozneje. Zdaj sem, glej, precej slabo oblečen in tudi druge praktične razmere — ne bilo bi praktično, da bi zdaj govoril o ljubezni. Pozdravi teto! Kje pa je teta? No, Bog s tabo!“

„Tako se poslavljaš?“

Tedaj pa je padel Štefanu Poljancu klobuk iz roke, stopil je k njej, da sam ni vedel kako, in jo je poljubljal s pekočimi ustnicami.

Ko je hitel po temni ulici v noč, se je bil s pestjo po čelu.

„Kaj ni mogoče ubežati?“

V svitu svetiljke je ugledal svojo senco na zidu in zdelo se mu je, da je švignil mimo gospod Valentin in da se je pritajeno zasmeljal.

(Dalje prihodnjič.)

Kaj veš . . .

Kaj veš, kako se razplache vihar
nad velim jesenskim lesom?
Za bliskom blisk, za udarom udar —
in vrhi se klanjajo mračnim nebesom . . .

Kaj veš, kako morje vzkipi
in v dnu spodkopuje bregove? . . .
Stoletne skale v prah razdrobi
in dalje nad njimi vali valove . . .

Ah, da vihar sem uničujoč,
zaplakal bi v gozdnem šumenju,
vso žalost zakril bi v črno noč,
potopil v polnočnem tuljenju . . .

In da sem peneč se morski val,
vzkipel bi v vihnem hrumenju,
ves svet in sebe bi v grob dejal,
izginil v brezmejnem pozabljenju . . .

Spitignjev.